Barová lavice - Hana Hegerová

Já bejvávala lavice,
a co mám říkat – samej plyš.
A neznala jsem štěnice
a neznala jsem, co je myš.
Třpytila jsem se pozlátky
a věřila, že nevyblednou
a těšila se na zadky,
které si na mě jednou sednou.

Čtyřicet let jsem sloužila
v šedivém baru, ve kterém
se neustále snoubila
absolutní tma se šerem.
Ačkoli bylo docela maličko
vidět v onom šeru,
já přece jenom viděla
a slyšela, no na mou věru.

Já pamatuju básníka,
kterej si na mě denně sedal
a kterej místo u mlíka
u kontušovky štěstí hledal.

Kdybych já, račte odpustit,
básníkem snad se mohla stát,
nedala bych si chvíli klid
a musela bych psát a psát.

O hysterické blondýně,
o muži s cizím dialektem
a o těch, kteří jedině
si umí pestřit život sektem.

Kdybych já byla básníkem,
sepsala bych svou minulost
a za posledním puntíkem
bych jednou provždy řekla "dost".

A nikdy víc bych nesedala
v šedivém baru, ve kterém,
jak už jsem jednou předeslala,
se snoubila tma se šerem.

Škoda, že jsem jen lavice
a nemám špetku nadání,
já kdybych měla ambice,
pustila bych se do psaní.

Žila bych jako pták,
byla bych veselá.
Teď jsem však, teď jsem však
šedivá, omšelá.
Teď jsem však, teď jsem však
šedivá, omšelá.

Nesmějte se mi prosím vás,
to víte – moli, prach a čas.